Parašė Paulius Banys
Antradienis, 07 Vasaris 2012 20:20

...dedu nedrąsius pirmuosius žingsnius ant ledo. Aplink ramu, nei gyvos dvasios nėra, tik aš ir ežeras... Ledo danga padengta plona puria sniego paklote. Einu, ir bumbsenu peikena į ledą, kol netikėtai ledas sutraška ir pajuntu, kaip į mano kūna tarsi susminga tūkstančiai peilių... Kiekviena akimirka darosi vis skaudesnė, sunkesnė. Aplink pagalbos nėra... sukaupęs paskutines jėgas išsiropščiuant ledo, tačiau negaliu pajudėti... Kūnas iš šalčio sustingęs, o lauke spaudžiantis šaltukas jį dar labiau kietina... Begulėdamas ant ledo nepajuntu, kaip prišąla kairiosios rankos pirštai prie ledo... Suprantu, jog pagalbos sulaukti beprasmiška, tad su laisvaja ranka išsitraukiu iš kišenės peilį ir...

Pabundu išpiltas šalto prakaito... Prireikia keletos akimirkų,kol suprantu, jog visa tai buvo tik sapnas. Tačiau savo kairiosios rankos pirštus vistiek gerai apžiurių ir džiaugiuosi, kad visi jie savo vietose. Žvilgteliu į laikorodį- puse septynių ryto... Miegoti nebeverta, vistiek užmigti nebeišeis, o ir keltis reiks apie aštuonias... Nerimui numalšinti, išeinu į balkoną ir užsirūkau. Lauke tylu, tamsu. Išpūsti dūmai niekur nesisklaido, lieka čia pat, sukurdami lengvą miglą. Oras geras, kaip tik žvejybai,- pamanau, tačiau darbas verčia mane laukti savaitgalio, per kurį, kaip ir visada, atsiras nenumatytų reikalų, tad žvejyba teks užmiršti...

Darbe sužinau, jog šiandien dirbti reikės tik iki pietų. Mintyse iškart suveikia mintis:važiuok žvejoti, negali žinoti, galbūt pasiseks... Atėjus 12-tai valandai nieko nelaukdamas bėgu pro duris, sėdu į automobilį ir lekiu į artimiausią žuklės parduotuvę. Deja, masalinių žuvelių jau neberandu... Gaila, bet nieko nepadrysi. Teks ,,žibsiukus“ vietoje gaudyti. Tad nusipirkęs porciją uodo trūklio lervų kone išbėgu pro duris. Reikia skubėti. Gruodžio mėnesį dienos trumpos, tad ir

po piet žvejoti nėra per daugiausiai laiko.

Grįžęs namo net neužkandu, persirengiu, į žvejybinę dėžę įsidedu kelis skritulius ir lekiu ant ledo. Kelias netolimas, tačiau kai skubi, jis visuomet pailgėja kelias kilometrais. Bevažiuodmas vis prisimenu rytinį sapną. Galbūt jis buvo pranašingas?.. Galbūt važiuoju pasitikti savo mirties?.. Ir ką as čia galvoju?.. Niekuomet iki šiol ekstrasensinėmis galiomis nepasižymėjau, tad nemanau, kad šis sapnas ką nors reiškia. Tačiau keistas jaudulys virpina krūtinę. Bet nesijaudinu, nes žūklė mane visuomet nuramindavo, nuramins ir šį kart. Kelias, kuris yra iki skausmo pažįstamas, šį karta toks neatrodo. Kadangi naktį truputį snigo, kelias padengtas plonu sniego sluoksniu. Ir, kas mane labai stebino, keliu niekas dar navažiavo, nėra jokių vėžių, pėdų, nieko! Pasijutau tarsi patekęs i niekam dar nežinomą zoną, keliančią nerimą, baimę... Mistika...

Ir išties, mistika- tokią saulėtą, ramią dieną ant ežero ledo nebuvo nei vieno žvejo. Suabejojau, galbūt ledas dar per plonas. Bet kiti žvejai jau giriasi laimikiais... Ir vėl prisiminiau rytinį sapną. Tikras košmaras buvo, kuris net ir dabar neduoda ramybės. Bet, susirinkęs įrankius užlipu ant ledo. Netraška. Bet, dėl visa ko išgręžiu eketę patikrinti jo storiui. Ir tada tikrai nieko nebesuprantu... Kur visi vietiniai žvejai, kuriuos budavo visuomet sutikti ant ledo, nesvarbu, ar pirmasis ar paskutinysis jis bebūtų. Ledo storis apie 7 centimetrus, tad jau drąsiai galima ant jo vaikščioti. Su tokiomis mintimis nužvelgiu ežerą ir patraukiu link nusižiūrėtosios įlankėlės.

Eidamas ledu jaučiu, kaip vietomis sutraška ledas. Patirti rytinio sapno realiame gyvenime tikrai nenorėčiau. Tad kiekvieną žingsnį dėdamas klausausi, ką po mano kojomis daro ledas. Juolab, jog pagalbos sulaukti šią mistišką dieną butu beviltiška. Diena giedra, rami, tačiau šalta. Tai pajuntu po kelių minučių ėjimo, per kurį spėjau nušalti rankas. Bus sunkoka žvejoti, nes žiemą naudoti pirštinių žūklėje nemėgstu, o ypač gaudant avižėle. Nepatogu, o dar kai valas kliūna už įvairių pirštinės vietų, tai išvis, depresija gali apimt. Rankų į kišenes įsikišti nedrįstu- įlužimo atveju galiu nespet jų išsitraukt.

Ir štai, pagaliau atėjau į savo nusižiūrėtąja vieta. Nežinau kodėl, tačiau ši nedidelė įlankėlė mane traukė visąlaik. Galbūt dėl nuostabaus kranto, apaugusio eglutėmis, galbūt dėl nuostabaus viso ežero peizažo, kuris šiandien atrodo kaip profesionalaus dailiniko nutapytas... Tikra romantika... Ši vieta visuomet traukė mane pažvejoti. Pernai, kai buvau su draugu čia, jam ka-kokiu stebuklingu būdu pavyko sugauti gražią, apie kilogramą sveriančią lydekaitę. Galbūt tai mane ir sugundė?..

Parašė Paulius Banys
Antradienis, 07 Vasaris 2012 20:20

Parašė Paulius Banys
Antradienis, 07 Vasaris 2012 20:20

Parašė Paulius Banys
Antradienis, 07 Vasaris 2012 20:20

